

← ΕΙΣ ΤΑ "ΡΙΤΣΑΤΑ" →

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΟΙΗΜΑΤΙΟΝ ΤΟΥ Α. ΔΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

Ό γυωστὸς ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον καὶ ἐν Ἑσπερίᾳ διαπρεπής ποιητὴς καὶ ἡθικολόγος συγγραφεὺς, ὁ μέχρι τοῦδε τούλαχιστον μὴ σχών παρ' ἡμῖν τὸν ἐφάμιλλον ἐν τῇ σατύρᾳ καὶ τῇ ψυχολογικῇ ἔρεύνῃ τῶν χαρακτήρων Ἄνδρέας Δασκάρας, πλὴν τῶν δσων ἐδημοσίευσε πεζῶν τε καὶ ποιητικῶν ἔργων, ἀφῆκε τόμους ὅλους ποιημάτων καὶ πονημάτων φιλοσοφοκοκοινωνικῆς ὥλης ἀνεκδότων, ἄτινα δημοσίευμένα θ' ἀνεδείκνυν ἔτι μᾶλλον ἔκλαμπρον τὸ τετιμημένον αὐτοῦ ὄνομα. (α)

Ἄνδρῶν τοιούτων καὶ τὰ ἐλάχιστα πνευματικὰ προϊόντα συντελοῦν εἰς τὴν ἐτι σαφεστέραν καὶ ἀρτιωτέραν γγῶσιν καὶ παράστασιν τῶν ἴδεων αὐτῶν, καὶ τὴν συμπλήρωσιν τῶν βιογραφικῶν περὶ ἐκείνων ὑπομνημάτων. "Ἐν ποιημάτιον, ὅπερ δὲ ἀοιδήμος συμπολίτης ἀφῆκε γεγραμμένον ἐπὶ τοίχου, καὶ περὶ οὗ ἐνταῦθα πρόκειται λόγος, δὲν εἴης ἀνάξιον να γγωσθῇ εἰς τοῦδε τιμῶντας τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ διερευνῶντας τὰ περὶ αὐτοῦ. Καὶ τὸ πράττομεν εὐχαρίστως.

Τὰ Ριτσάτα, χλοερὰ παραλιακὴ πεδιάς νοτίων τοῦ Δηξουρίου κειμένη, ὑπῆρξε προσφιλές ἐπὶ μακρὰ θέρη ἐνδιαίτημα τοῦ Λασκαράτου. Ἐν τῇ ἐκεῖ μικρῷ του ἐξοχικῇ οἰκίᾳ, ἔγραψε πολλὰ καὶ ἐνεπνεύσθη ὁ πολυγραφότατος λόγιος. Ἐν τῇ μονώσει του καὶ τῇ ἐρημίᾳ τοῦ τόπου, συνεκέντρου ἐτι μᾶλλον τὸ σπινθηροβόλον καὶ πολυγόνον πυεῦμά του, καὶ ἔρριπτεν ὁ δέκις αὐτοῦ κάλαμος ἐν σελίσι τὸ ἀπαυγάσματα τῶν κοινωνικῶν του μελετῶν καὶ τὰς πτήσεις τῆς φαντασίας του.

Μέχρι βαθέος γήρατος μετέβαινεν ἐκεῖ, καὶ ὅταν πλέον αἱ δχληρίαι τῶν ἐτῶν τῷ ἐπέβαλλον σωματικὴν ἀνάπτωσιν καὶ πνευματικὴν ἡρεμίαν, μετὰ πολλῆς του λύπης ἀπεχωρίσθη τῶν πολυφιλήτων Ριτσάτων καὶ ἔγραψε τὸ ἔξις στιχούργημα, ἀποπνέον ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτοῦ ἄρωμα καλοκαγαθίας καὶ εὐσεβείας καὶ ἐκδηλοῦν τοὺς συγδέσμους αὐτοῦ πρὸς τὸν οἶκον καὶ τὸ κτῆμα ἐκεῖνο, καὶ τὰς περὶ προσκαίρου βίου σκέψεις του.

"Ἐχετε γειά Ριτσάτα
τώρα ἐγώ πάω καλιά μου
κι' ἀφίνω τὰ παιδιά μουν
νάρχωνται ἐδῶ σὲ σᾶς.

Στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μουν
σεῖς ἥστερε ἡ χαρά της

θάλλῃ κι' ἄλλος διαβάτης
νὰ σᾶς χαρῇ κι' αὐτός.

Μετράτε τοὺς διαβάτες,
ἀγαπητὰ Ριτσάτα,
καὶ στοῦ καιροῦ τῇ στράτᾳ
θὰ ἰδῆτε ἄλλους πολλούς.

Μετράτε τους καὶ λέτε
σ' ἑκείνους ποῦ θάλλουνε,
οἱ παλαιοί σουν πούνε
δποῦ σαν πρῶτα ἐδῶ;

Διαβάτες ἥσαν δλοι
κι' ἐπήγανε καλιά τους
κι' ἀφήσαν τὰ καλά τους
νὰ τὰ χαρῆτε σεῖς.

Αῦριο καὶ σεῖς περνᾶτε
κανδώς περάσαν ἕκεινοι
κανένας δὲν μείνῃ
ἐδῶ παντοτεινός.

"Οχι, ἐσεῖς δὲν εἰσθε
ποσῶς ἰδιοκτῆται
δ, τι φᾶτε, δ, τι πῆγε
καὶ πᾶτε στὸ καλό.

"Ιδιοκτήτης ἔνας
καὶ μόνος εἰν' δ πλάστης
τοῦ Σύμπαντος δ δράστης
δ κύριος τοῦ παντός.

"Ἐκεῖνος εἰν' δ μόνος
ἀφέντης καὶ διατάτης
εσὸν θητὴ, διαβάτης,
φιλοξενεῖσαι ἐδῶ.

"Ἐν Δηξουρίῳ κατὰ Νοέμβριον 1907.

ΗΛΙΑΣ Α ΤΣΙΤΣΕΛΗΣ

(α) *Βιογραφίαν ἐκτενῆ τοῦ ἀνδρὸς Ἰδε ἐν ἐμοῖς Κεφαλλ. Συμψίκτοις Τόμῳ Α 706.*